

Rim, 17. rujna 2024.

Svoj braći i sestrama
Međunarodnoga bratstva
Franjevačkoga svjetovnog reda

Draga braćo i sestre,

neka vam Gospodin udijeli svoj mir!

U sklopu obilježavanja franjevačkih obljetnica, ove godine slavimo obljetnicu dana kada je "... Pošto je dakle prava ljubav Kristova ljubitelja *preoblikovala u isti lik ... noseći sa sobom lik Propetoga* (sv. Bonaventura, LM XIII,5). Sveti Franjo primio je stigme na gori La Verna, susrevši se s raspetim i proslavljenim Kristom u liku serafa. Svetoga Franju Krist je preobrazio, suobličio njemu samome – Kristu, preobrazio ga je u Kristovu sliku, ne samo u duhu nego i u tijelu.

To je nadahnuće za nas da tražimo odgovore na velika pitanja u našem životu: Kakvo je iskustvo istinske Kristove ljubavi u našem životu? Ono što se dogodilo na brdu La Verna nije samo prekrasan događaj koji je apsolutno vrijedan da ga se pamti i slavi, nego je i događaj iz kojeg i mi, svjetovni franjevci, možemo mnogo naučiti.

Uvod

Kakva je bila situacija u njegovu životu kad je sveti Franjo otišao na La Vernu i primio stigme? Kakvo je bilo stanje u Redu? Moramo primijetiti da su mu to bila teška vremena. Red je postao velik, što je bilo razlog za radost, ali isto tako, bilo je vrlo teško voditi i animirati manje-više 5000 braće. Ovo je bio svojevrsni krizni trenutak. Postavila su se velika pitanja o budućnosti Reda, o smjerovima, o ispravnom načinu života braće. Kapitul je odlučio pokrenuti nove misije, npr. u Engleskoj. Postalo je očito da novčić ima dvije strane, da bratski život nije samo pun radosti, već i pun izazova. Sveti Franjo, ne samo s teretom vođe ovog velikog bratstva, osjećajući odgovornost i suočavajući se s izazovima, nego i s puno osobnih problema, zdravstvenih problema, osobnih iskušenja, sve slabiji, odlučio je krenuti na La Vernu.

Možemo čitati mnoga razmatranja o događajima koji su se dogodili svetom Franji na La Verni, i možemo puno naučiti o tome, to je zaista važan i obogaćujući trenutak života svetog Franje, koji može dati puno našem svjetovnom franjevačkom zvanju. Samo bih vam želio skrenuti pozornost na tri stvari: Kristov dar, zajedno s Kristom i jedinstvo s Kristom. Ovo je na neki način duhovno putovanje, koje može biti i poziv da krenemo i iskusimo kako Krist djeluje po tim stvarima u našem životu.

Kristov dar

»O, Gospodine moj, molim te da mi udijeliš dvije milosti prije nego što umrem. Prva je da za svoga života osjetim u svojoj duši i na svome tijelu, koliko je to moguće, onu bol što si je ti, slatki Gospodine, podnio u vrijeme svoje pregorke muke. Druga je da osjetim u svom srcu, koliko je to moguće, onu neizmjernu ljubav kojom si ti, Sine Božji, gorio da dragovoljno podneseš toliku muku za nas grešnike.« (Cvjetići sv. Franje, Treće razmišljanje)

Sveti Franjo je malo prije ovog čudesnog događaja na La Verni tražio dvije stvari, dvije milosti od Krista: osjetiti ljubav i osjetiti bol. Na La Verni je primio rane, i time mislimo da mu je darovan samo jedan od darova koje je tražio: patnja, bol. Ali možemo li zamisliti da je Krist učinio samo pola posla, da bi dao samo pola dara? Iako o tome nikada nismo mogli čitati, čini se prilično sigurnim, a ja sam uvjeren, da je svetom Franji udijeljena i druga milost, da je osjetio neizmjernu ljubav Kristovu.

Njegova tako duboka želja imala je dragocjen Kristov odgovor, dragocjen dar. On je razumio, a trebali bismo i mi, da te dvije stvari uvijek idu zajedno. Krist nam ne dopušta da patimo bez ljubavi i osjećaja da smo voljeni. Ali vrijedi i obrnuto: Krist nas uči da nema velike ljubavi bez patnje. No, ovo dvoje može biti u ravnoteži samo ako i jedno i drugo tražimo od Krista, i ako smo oboje spremni prihvatiti iz Kristovih ruku.

Patnja sama po sebi nije dobra stvar. Patnja sama po sebi nije nam cilj. Ali što više možemo prihvatiti patnju iz Kristovih ruku, to ćemo mu više moći biti slični i u ljubavi. Možemo biti sigurni da nam Krist, kada nam daje milost trpljenja, daje i radost ljubavi.

Rane su izvanjski znak ova dva dara: patnje i ljubavi, pokazujući da su sjedinjeni u jedno, dolaze od Krista zajedno, nadopunjujući jedno drugo. Ti su darovi bili prekretnica u životu svetoga Franje.

Umjesto da ga tješimo, umjesto da ga razmazimo u njegovim tjelesnim i duhovnim patnjama na način na koji bi to mogao očekivati, on dobiva stigme, rane, koje bole – jako bole. No, kao čudo, te rane znače i utjehu, stigme su ga umirile. Ovaj trenutak promijenio je Franjin život, a trebao bi promijeniti i naš život. Trebalo bi nas pozvati da damo sve od sebe da budemo zajedno s Kristom, da dođemo u jedinstvo s Kristom, tražeći i prihvaćajući sve od Njega.

Zajedno s Kristom

Čovjek može biti sam, a da nije usamljen. I može biti usamljen, a da je okružen drugima.

U životopisima svetog Franje možemo pročitati da se dvije godine prije smrti, povodom blagdana svetog Mihaela, popeo na brdo La Verna. Želio je biti sam. Samo je bratu Leonu bilo dopušteno da ga prati. Međutim, trebamo zapamtiti da ovo nipošto nije prvi trenutak u životu svetog Franje kada se činilo da je sam, unatoč 'iluziji' o suprotnom.

Bio je sam u zatvoru u Peruđi. Otišao je sam moliti pred križ svetog Damjana. Izašao je postiti svetom Mihaelu na otoku i bio je sam. Izašao je i napustio mjesto stanovanja braće kako bi bio sam za vrijeme molitve. Čak je bio spreman ostati bez sna cijelu noć provodeći je u molitvi budući da je to bila jedina prilika da sluša i razgovara s Bogom.

Nije bio sam, ali je bio usamljen. Bio je usamljen iako je kao mlad bio u središtu društva. Ni na kapitulu nije bio sam, ali se mogao osjećati usamljeno kada su braća željela promijeniti njegove izvorne ideje o Redu.

Mogli bismo tako nastaviti proučavajući njegov životopis. Bilo je toliko trenutaka samoće, ponekad usamljenosti, da mu se taj osjećaj duboko urezao u srce. Ponekad je tražio da bude sam, a ponekad se nalazio sam, bio je usamljen. No uvijek je bio siguran da je u toj samoći među ljudima Krist uvijek s njim.

Na La Verni Krist mu uopće nije dopuštao da bude sam. Bio je to trenutak kada je Krist definitivno prekinuo njegovu samoću. Dobio je najbolje društvo, samog Krista, vidljivo, na najbliži način na svijetu. Činjenica da je neprestano u Kristovom društvu, da ga On tješi, dovelo ga je do apsolutnog jedinstva s Kristom.

Krist je spreman pratiti svakoga od nas, zauvijek. I mi, svjetovni franjevci, ponekad se osjećamo sami, kao i svi drugi. Ponekad se osjećamo usamljeno. Imamo loše trenutke, razdoblja u životu, kada ne osjećamo nikoga u blizini. Neka nam ovo čudo La Verne bude nadahnuće. Krist je uvijek spreman pratiti nas, uvijek nam je tako blizu, da možemo osjetiti nadahnuće da se sjedinimo s Kristom u apsolutnom jedinstvu. Moguće je, vjerujmo!

Jedinstvo s Kristom

Ako želim razumjeti nekog drugog, druge ljude, trebao bih zamisliti da sam na njegovom mjestu. Što ga je navelo da učini ono što je učinio? Kako mogu razumjeti njegove motive? Trebao bih misliti na isti način na koji on/ona misli, trebao bih pokušati osjećati isto što on/ona osjeća.

Franjo je želio to isto. Želio je naučiti što Krista pokreće. Što je natjeralo Krista, kao čovjeka, da daruje svoj život drugima? Što mu je omogućilo da ode na križ? Franjo je želio razumjeti Krista, želio je znati kakva mora biti ljubav da čini isto. Tražio je milost da doživi ono što je Krist doživio, želio se potpuno sjединiti s njime. Nije se želio samo približiti Kristu, nego je želio biti poput Krista, a kasnije je po tom jedinstvu mogao biti tako blizak drugima, svojoj braći, siromasima, gubavcima, kao što je Krist bio. Stvarno je želio nasljedovati Krista. 'Sequela Christi' mu je značila još više, ne samo da bude 'kao' Krist nego i da 'bude' Krist. Ta ga je želja vodila čitav život i tako je postao pravi 'Alter Christus'.

S ranama je stigao do punog jedinstva, do potpune sličnosti Kristu, i duhom i tijelom. Stigme nisu razlog tog punog jedinstva, nego najviša točka njegova života koji je stigao do apsolutnog jedinstva i sličnosti s Kristom, kako u nutarnjim tako i u izvanjskim znakovima. Postao je 'Alter Christus', ne zato što je primio stigme, nego su stigme njegovi izvanjski znakovi.

Zaključak

Sveti Franjo je prepoznao da je za sve njegove tadašnje probleme – u privatnom životu, zdravstvenim problemima, u duhovnom životu, u životu Reda – ovaj Kristov dar rješenje.

Živjeti križ u njegovoj punini, živjeti u apsolutnom jedinstvu s Njim. Shvatio je da puno jedinstvo znači fizičko jedinstvo, s ranama kao izvanjskim znakovima, a također i duhovno jedinstvo s Kristom kojega je susreo na križu, u njegovoj punoj slavi.

Kad je to ugledao, silno se zapanjio, a srce mu je ispunila žalost pomiješana s radošću. Radovao se doduše ljubaznom pogledu kojim ga je Krist gledao u obličju serafa, ali mu je prikovanost na križ mačem suosjećanja bola probadala dušu (sv. Bonaventura, LM XIII,3).

Ovaj životni susret s Kristom omogućio je da primi dar, da se sjedini s Kristom i tako bude utješen.

Duh nas potiče prema pravoj Kristovoj ljubavi. Duh nas potiče da idemo naprijed. Duh nas tješi u teškim trenucima našega života. Duh nas vodi kada tražimo upute. Duh nas preobražava. Otvorimo se Duhu, da poput svetoga Franje nosimo sliku Raspetoga!

Pozivam vas sve, također u bratstvima, da se ponovno zapitamo.

Kako nas je Krist preobrazio kada smo postali članovi ovog serafskog bratstva, OFS-a? Nosimo li Krista? Kome dopuštamo da nas preobrazi: Kristu ili svijetu?

Što činimo s darovima? Prepoznamo li koji su pravi darovi? Znamo li koji su darovi Božji? Što činimo s patnjom? Možemo li tome pridružiti ljubav? Preobražava li nas "prava ljubav Kristova"? Želimo li se preobraziti na Kristovu sliku? Što bi za nas značilo nositi sliku Kristovu?

Neka nas ova pitanja dovedu do boljeg razumijevanja našeg poziva, a odgovori neka nam pomognu da iz dana u dan vjernije, radosnije, sjedinjenije s Kristom nastavimo svoj put poziva. Neka nam na tom putu pomogne naš serafski otac sveti Franjo!

Želim vam svima blagoslovljen blagdan i radosnu proslavu ovog susreta koji mijenja život!

Vaš brat i ministar

Tibor Kauser
generalni ministar OFS-a